

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

Α Γ Α Λ Μ Α

Γυμνος να ηλιωνομαι γυμνος να νερωνομαι
γυμνος να τρωω γυμνος να πινω γυμνος να κοιμαμαι
σ' ολα τα πραγματα στη γυμνοτητα.
Γυμνος να τ' αφηνω και να ξερω
ακουμπημα θρεψη ανασα
ανασασμος κι αερας στις απλες και στα βαθη
και να τ' αφηνω ωραια γυμνα
και να τα ξεφυλλιζω και να τα γυμνωνω
ζωη θανατο, αυτο εκεινο, εγω εσυ,
γνωση αληθινη, γυμνοτητα
της ωραιας γλυκας.
Γυμνος απο γυμνος μεχρι το κοκκαλο
και τους σκελετους των ζωνων και των δεντρων
και των αστρων οστρακων.
Αυτο που θελω ειναι και γινεται.

Ετσι περπατησα νεος διπλα στη θαλασσα
διπλα στην αμμο κατω απ τον ηλιο
νεος και μονος σ' ολα τα μονα στη γυμνοτητα.
Ωραια σταματησα με τις γραμμουλες στην αμμο
του νερου και του ηλιου
ωραια μοναχος η ωραια με τα πραγματα
οστρακα ξυλα καλαμια ορθα πουλια πετουμενα
βουνα κι αστερια και παλι εδω,
ωραια νεος ωραια ολα νεα.
Γυμνος εζησα ντυμενος τον κοσμο
και μ' εβρεχε νερο με θερμαινε φως
μ' ετρεφε αναστημα ανθρωπου
ματια που ολα τα τελειωνουν γυμνα.
Νεος παντα στη νεα ωραια γυμνοτητα
εδω.

Εδω γερνουν τα κλαδια παιζουν τα φυλλα
περπατανε πετανε τα ζωα δουλευει το σοϊ

στα χωράφια του ηλίου στα μποστάνια που μοσχοβολάνε ζωή
 εδώ εγείρε η γιαγιά μου να πεθάνει πια
 κι ήρθε κι ο πατέρας μου πιο κει
 απ τη δροσιά της σκιάς στη δροσιά του ηλίου
 ησκιος φωτεινός σαν όλα τα πράγματα
 μαυρός σαν τη λυπή αυτή τη γυμνή γυμνή
 που παλι με γυμνώνει,
 εδώ ήρθα παλι γυμνός απ τα ντυμάτα
 ρουχών και δρομών κι ανθρώπων
 και τ αφήνω στη γυμνοτητα
 ολοκληρώ, και χαιρετούνται.
 Εδώ θυμάμαι νιώθω ζω και είναι
 στην αμμουδιά και στη θαλάσσια
 χωρίς δέος, με νερό, χωρίς γένση, με ήλιο,
 είμαι στη γυμνή αλήθεια γυμνός
 κοιτάζω γράφω πω πω τραγουδήσω
 περπατήσω μέχρι εκεί δίχως όρια
 πάντα εδώ
 στη μοναχή μεγάλη ωραία γυμνοτητα
 που έρχεται ακουγεται βρέχει
 νερό στην αμμο, εδώ.

Το νερό δεν ξέρει, γνωρίζεται, βρέχει
 ακουγεται και γίνονται πράγματα
 κι εγώ νερωνομαι
 είμαι ωραία του νερού μα πιο γυμνός
 εγώ τα ξέρω είμαι όλα
 μα τα γδυνομαι
 γι αυτο ζω
 γι αυτο νερωνομαι κι ηλιωνομαι
 και τρώω πινω κοιμάμαι στα πράγματα
 στη γυμνοτητα
 γδυνομαι νερό και φως, φαΐ πιομα κι υπνός
 κι αντρας εγώ
 ακουμπήστα γδυνομαι ανασα
 και ιδρώτας και χέρια του μοχθού και πόνος
 και δάκρυ κι αιμα να σταλαζουν
 σταγονες γυμνες της ζωής γλύκα της αληθείας
 που κλαίει που γελαει
 γυμνή
 και χαιρομαι λυπαμαι
 γυμνός

δε ντυνομαι μπαινω γυμνος σ ολα τα ντυματα
κι ολα τα γυμνωνω
με τα χερια με τα ματια με το θελω
της γυμνοτητας
θεος της θεοτητας
θεϊκος.
Λεω και θελω
θελω κι ειναι.

Και με ντυναν
χρονια γευσεις εαυτο
και με ντυναν
πονο αιμα θανατο
και με ντυναν
βαθος υψος ορια
και με ντυναν
ετσι αλλιως τέλειωσες.
Μα ταπραγματα
μονα
με ησκιο ωραιο δροσερο
αγαλματα πραγματικότητας
προσωπα
μ ακουμπαγαν.
Και τα κοιταγα
και τα μιλαγα
και τα ημουνα
και γδυνομουνα
σωμα νεο πραγματικο
και μιλημα ακουμπημα κοιταγμα
και γινομουνα γυμνος
εδω
του παντου και παντα
εικονες πραγματατων αγαλματων
κι ειναι εικονες μου
μορφες μου ωραιες μου γυναικες μου των πραγματατων μου
ειναι εδω
κι ειμαι γυμνος
αγαλμα των αγαλματων.
Κι αφηνω αφηνουν το φορεμα
ν ανοιξει να βραχει να πεσει
να βραχει η να φυγει αργο
η γδυνονται στην αμμο στο νερο στις αλλες
δροσερες ζεστες, ασπρες μαυρες

με μαλλια σκορπια ματια γυμνα
 στο φως στο νερο στον αερα
 κι εγω που λεω και θελω και ειναι
 βλεπω και βλεπομαι
 βλεμμα γυμνο εδω
 στις γυμνες της γυμνοτητας
 κι ολο τις γδυνω και γδυνονται
 και γινονται.
 Και με γδυνουν
 χρονια γευσεις εαυτο
 και με γδυνουν
 πονο αιμα θανατο
 και με γδυνουν
 βαθος υψος ορια
 και με γδυνουν
 ετσι αλλιως τέλειωσες.
 Με ντυσαν και με γδυνουν
 αυτη η ιστορια,
 ενδυμα πεσμενο στα χαλικια
 και το γδυνουν.
 Λοιπον δε με ντυσαν δε με γδυνουν
 ειμαι γυμνος
 για το χαλικο και το εφηβαιο
 για τα μακρια μαλλια
 για τ αγαλματα των πραγματων των γυναικων.
 Η ιστορια γυμνη
 ανασες εικονες των πραξεων, αγαλματα.
 Αγαλλομαι.

Φως της αυγης θαλασσα φως της δυσης
 κυματα στην απλα
 να γδυνουν ν αφηνουν
 τις γυναικιες
 των ματιων μου που σταλαζουν γυμνοτητα
 του θεου
 και λαμπουν ονοματα αγαλματα γυναικες
 ονοματα
 ψυχων σωματων πραξεων
 γυμνων
 ονοματα της γυμνοτητας.

Λεω:

Αλη Αερουσα Αυρινή
 Αφρενια Λαμπερη Κυματουσα

Λευκανθη Μαυρη Γαλανη
 Γελουσα Γερμη Χρυσ αφενια
 Αγνη Αστερια Δροσερη
 Λανα Λινα Λενα
 Νερα Βαλα Μαλανερουσα
 Τρυφερη Τροφερη Βαθια
 Ψηλη Ξανθη Μαλλουσα
 Μεγαλη Ουλα Ακινητη
 Χαρουμενη Δακρινη Ελένα
 κι αλλα τосα κι ολα τосα.

Και θελω:

Σωμα ματια χειλη
 μαλλια εφηβαιο χερια
 ψυχη γονατα αιμα
 πελματα μηρους αιδοιο
 δακρυα δαχτυλα ανασα
 γλυκα μετωπο μεση
 γλουτους μαγουλα μαςχαλες
 λαιμο αυχενα πλατη
 νερο κοιλια στηθη
 θηλες αφτια νυχια
 σωματα πραγματα ενα
 κι ολα τосα κι αλλα τосα.

Και ειναι:

Ζωη Χριστινα Ελενη
 Χρυσανθη Αργυρω Ασημινα
 Μαρια Σοφια Αγγελικη
 Γεωργια Ιωαννα Δεσποινα
 Βασιλικη Κατερινα Αλικη
 Ευτυχια Θεοδωρα Αλεξανδρα
 Ολγα Αθηνα Αθανασια
 Πολυξενη Ουρανια Χαριτωμενη
 Ελλη Ελευθερια Παναγιωτα
 Παρασκευη Ασημινα Εριφιλη
 Ανδρονικη Κρυσταλλινη Αφροδιτη
 κι αλλες οσες κι ολες τосες.

Κι ολες στη γυμνοτητα
 προσωπα μονα
 μονα πραγματα μονες κινήσεις
 κι ολα τα ειμαι κι ειναι.
 Τосες γυναικες αγαλματα αγαλλομαι
 αγαλμα

νεο στο φως κι ερχεται το νερο
θαλασσα νεα
να με βρεξει που ειμαι
θείκος κι ωραιος και μονος
μ όλες τις μονες.
Ομορφια της γυμνοτητας
ολες οι ομορφιες
κι ομορφαινω
που ειμαι
ενας και εγω
γαληνιος της ευτυχιας
Και τις αφηνω.

Κοσμος μεγαλος κλειστος κι ευτυχισμενος
κι εδω αγαλλονται οι γυναικες μου.
Μαλακα του αερα χερακια ποδαρακια
στα νερα και στην αμμο
λεπτα κορμακια γερτα κι ελευθερα
στη μυρουδια της ψυχης
χαριτωμενα αφημενα γλυκα.
Ματια με κοιταζουν χειλη με λενε
στηθη τελειωμενα ευτυχισμενα
σεβαστα αιδοια εδω
νατο και νατο και νατο
γελαει μιλαει βαθαινει στο φως
ανοιχτο κλειστο γερμενο κρυμμενο
υγρο του νερου τρυφερο του σωματος
ολα ιδια κι ολα αλλα
ολες αλλες κι ολες ιδιες
αιδοιες γερνουν ανοιγουν βουτανε πετανε
πανε μενουν ερχονται
μαλλια στον αερα ματια στο φως χειλη στην ανασα
της ψυχης
που φυσαι αερας
κι ολο μας γυμνωνει ολο τον κοσμο
τον κλειστο πραγματικο κι ευτυχισμενο.
Χαλικι στα δαχτυλα
νερο στα στηθη
οστρακο στην κοιλια
γυναικες σε μενα εγω στις γυναικες
εγω χαλικι
εγω νερο
εγω οστρακο

κι ανοιγω και κλεινω
κοσμος ευτυχισμενος
αιδιοις αιδιοιο των γυναικων
γυναικες του αιδιοιου
σεβαστες
με σεβασμο λεω και θελω και ειναι.

Εδω εγειρε το κλαδι
κι εβγαλε φυλλα και καρπους.

Αγαλμα μου της σιωπης
γλωσσα
πιο στερεο απ το νερο πιο ασπρο απ τον αφρο
που βγηκες στην αμμουδια
που μπορεις να σταθεις
που μπορω να ειμαι
στη γυμνοτητα αυτη
μιλησα
και μιλαω
θελησα
και θελω
ειμαι
και ειναι
νεος νεες νεος κοσμος
ευτυχισμενος
γυναικες εδω
στην αμμουδια και στη θαλασσα
της γυμνοτητας.

Τα σωματα στη γυμνοτητα
η γυμνοτητα στην αγαπη
σωματα γυμνα της αγαπης.
Γυμνος ηλιωνομαι γυμνος νερωνομαι
γυμνος τρωω γυμνος πινω γυμνος κοιμαμαι
σ ολα ταπραγματα στη γυμνοτητα
της αγαπης.
Γυμνος της αγαπης
αγαπημενος.
Αγαλμα.
Η αγαπη ξερει
ετσι αρχιζει το νερο
γινονται οι γραμμες κανουν τον κοσμο
ετσι το νερο παει στο χωμα

μενουν φευγουν τα πραγματα
 ετσι μεγαλωνουν τα φυτα
 μαθαινουμε ζουμε τον κοσμο
 ετσι φευγουν τα πουλια
 κι ολα ειναι ολα ωραια αρμονια
 στο τιποτα.

Γνωση της αγαπης
 που γδυνει κι αφηνει
 γνωση της γυμνοτητας
 που αφηνει και να το νεο
 γνωση της ελευθεριας
 που φερνει το νεο και τη γνωση
 γνωση των γυναικων
 που ξερει την αγαπη.
 Οι γυναικες ξερουν
 και γδυνουν κι αφηνουν
 και μενουν γυμνες.

Γερο παππου
 γερμενε στο φως
 σημαδεμενο σωμα
 κορμος της παλιας σκληρης ελιας.

Εδω αιδως
 αιδοιο
 δεος ω δεος ω χαρη
 ω χαρα
 τερψη που εγινες κι εισαι
 πραγμα αιδοιο
 αιδως εδω
 εδω κυριος μονος
 μεγαλοτατος κι ευτυχισμενος
 ενας θεος μονος
 στον ησκιο μου οριζω τα ορια
 κι αν πω, αφηνω τα πουλια κι απεξω
 κι αν θελω, γινεται η τερψη
 κι αν ειμαι, ειναι τα πραγματα.
 Εδω οι γυναικες
 οι μονες κι ωραιες και γυμνες
 η και η και η
 εδιες
 ω ω ω εδο
 ο ο ο πο θελο ζο

ο ο ο ο εδιο
διο δικο μου δικες μου
οι γυναικες μου.
Αιδως αιδως αιδως
οι γυναικες
εδω κι εδω κι εδω
κι εγω
αγαλμα.

Η αγαπη αγαλλεται
αγαλμα.

Λεω την αγαπη
θελω την αγαπη
ειναι η αγαπη
αγαπη λεω
αγαπη θελω
αγαπη ειναι
εγω η αγαπη
η αγαπη εγω.

Ω ω ευτυχισμενες ευτυχισμενος τις αφηνω
στην τερψη
που λειπει θελει ειναι αγαπη,
προσωπα της αγαπης,
εσυ η αγαπη εσυ η αγαπη εσυ η αγαπη,
η τερψη σταλαζει φως
κυλαει ουρανος ποταμι
απλωνεται θαλασσα ανασα
βαθαινει γυμνοτητα νεοτητα
τελειωνεις εσυ κι αρχιζεις αλλη
τελειωνει αλλη κι αρχιζει εσυ
κι εγω εσυ τερπομαι
παυει η τερψη σταγονα γλυκας
στον ηλιο στο νερο
στο φαϊ στο πιοτο στον υπνο
στα πραγματα
παυει η γλυκα σταγονα
κι αγαλλεται
μονη
ω ο
εγω
το αγαλμα.

Αγαλμα
βγαζουν τα κυματα στην αμμουδια.
Το βλεπω
(ετσι λαλο).

θαλασσα 22-5-83

